

 HARLEQUIN®
The background of the cover is a romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, wearing a dark, possibly leather, jacket over a white shirt. The woman is on the right, wearing a brown, patterned garment. The lighting is soft and dramatic, highlighting their profiles.

Sjalocline romaan

*Mägilase
võimuses*

TERRI BRISBIN

Terri Brisbin
AT THE HIGHLANDER'S MERCY
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Theresa S. Brisbin
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12266313
ISBN 978-9949-25-476-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Lilidh MacLerie, MacLerie klanni pealiku ja Dourani krahvi vanim tütar, vaatas aknast välja ja püüdis oma valikutes selgusele jõuda. See vaikne aeg eha ja öö vahel oli ta lemmik, kui tal oli vaja otsuseid või valikuid langetada. Meenutades nüüd, et ta oli teinud otsuse, mis oli ta toonud sellesse aega ja kohta, hakkas ta kõhklema. Võib-olla peaks ta hoopis hommikuni ootama?

Akna juures ringi keerates ja pilku üle suure, rikkalikult sisustatud kambri heites, teadis ta, et tal oli vähe aega ja valikut... jälle. Pärgament seisis nii, nagu ta selle jätnud oli, ja ta võttis selle, kallutades pärgamenti nii, et mitmete küünalde valgus selle loetavaks tegi. Viiekümnendat korda ütles ta need sõnad ega suutnud ikka otsustada, mida lisaks kirjutada, kuigi tal oli veel nii palju öelda.

Dourani krahvile ja krahvinnale, algas see, ta kasutas kõigepealt nende ametlikke tiitleid. *Isale ja emale*, järgmisena.

Ja seejärel sõnad haihtusid.

Kuidas suudaks ta selgitada isiklikku viltuvedamist abikaasaga, kellega oli vaid kaks kuud abielus olnud, väga avaliku surma taustal? MacGregori surmast oli siiani vaikitud, kuni klanni vanemad liikmed ta pärija, ta noorema venna pealikuks tunnistasid. Lilidhi eesmärk selles abielus – ühendada

nende klannid ja tuua ilmale MacGregori pärija – ebaõnnesus. Tõsi küll, ta oli isegi süütu noore naisena sellesse abiellu astudes taibanud, et asjad polnud tema ja Iain MacGregori vahel sellised, nagu need oleksid pidanud olema.

Pärgament Lilidhi käes liikus soojas õhuvoolus, mille tekitas küünalde kuumus, ja meenutas talle, et ettevõtmine on veel lõpule viimata. Laua taha istudes tõstis ta sule, tupsutas tindist otsa, et see ei pritsiks, ja sundis end kirjutama sõnu, mis valmistasid talle piinlikkust ja alandasid teda vanemate ja klanni silmis.

Ma olen olukorras, kus vajan teie nõu selles osas, mis puudutab minu positsiooni Iain MacGregori majapidamises ja perekonnas. Tema lesena, kuigi igasuguse lootusega tuua ilmale pärija, ma tean...

Mida ta teadis? Tä oli Ianiga abiellunud lepingu kohaselt, mille oli sõlminud ta onu ja allkirjastanud isa. Lilidhile oli kindlustatud elatis ja talle oli antud valik jääda siia abikaasa klanni liikmena või naasta oma klanni juurde. Lilidhi onu oli hoolitsenud selle eest, et teda lepinguga kaitsta, kuid sellise valiku andmine muutis olukorra Lilidhi jaoks keerulisemaks, kui see oleks olnud siis, kui talle oleks lihtsalt öeldud, mida teha.

Kui ta siia jääb, korraldatakse talle uus abielu, sobiva soovitava mehega, et hoida klannidevahelised sidemed tugevad. Kui ta naaseb koju, ootab teda samuti ees abielu, kuid lisaks peaks ta seisma silmitsi perekonna pettumusega ebaõnnestumise pärast. Ja mida saaks ta öelda, kui tal pole võimalust selgitada ega kellegagi toimumust avameelselt rääkida? Lilidh kastis sulge uuesti, et tinti värskendada, ja asetaski selle otsa pärgamendile.

Ta lähenes olukorrale lapsikult. Vanemad armastasid teda ja võtaksid ta tagasi, olgu selgitusega või ilma. Ema

oli ainus, kellega Lilidh sai isiklikest asjadest rääkida. Nii-samuti, nagu ta oli teinud enne abiellumist. Mis siis, kui see vestlus ei selgita välja, mis oli abikaasade vahel juhtunud või tegelikult juhtumata jäänud. Küünlaleegist mööda vaadates hingas Lilidh sügavalt sisse ja välja ning tegi ainsa mõistliku asja, mida ta oskas: palus luba koju minna.

Ma leian siia jäämiseks vähe põhjusi ja paluksin teie luba naasta Lairing Dubhi kohe, kui on võimalik mulle saatja leida. Ma soovin küsida teie nõu ka teistes isiklikes asjades, ent kõhklen neid sellesse kirja kirjutamast.

Isa, palun, saada mulle sõna, kui see on sinu heaksarvamine.

Em, palun, pea mind oma palvetes meeles ja palu kõigevägevamal minu üle valvata sel raskel ajal.

Kiri oli lühike, kuid asjakohane, tal polnud tõepoolest oma läkitusele midagi rohkemat lisada. Lilidh puistas tindi liivaga üle ja lasi sel kuivada ning voltis siis kirja kokku, pitseerides saadetise sõrmusega, mille isa talle möödunud aastal sünnipäevaks oli kinkinud. Ta läkitab selle homme hommikul teele ühega MacLerie teenijatest, kes teda siia olid saatnud. Loodetavasti saab ta vanematelt paari nädala jooksul vastuse ja teab, mis tulevik talle toob.

Aga kuidas ta saab selgitada, et kuigi ta oli pruut ja lesk, polnud ta kunagi olnud abielunaine?

Jocelyn MacCallum, Connor MacLerie naine, hoidis pärgamenti enda ees ja luges seda veel üks kord. Kurbus tütre sõnades oli talle arusaadav. Lilidh, ta vanim tütar, oli alati olnud enesekindel. Nii selle viimase kirja sõnad kui toon ütlesid talle aga, et Lilidh oli eksinud.

„Kas sa annad talle loa?“ küsis ta mehelt, kui voodilt püsti tõusis ja oma istumiskoha juurde läks. Mehele pilgu heitnud, muutus ta emasüda raskeks. Lilidh oli kaugel ja Jocelyn ei soovinud muud, kui võtta ta oma käte vahele, et leevendada valu, mis oli tütre sõnades nii ilmselge.

„Ma arutan seda Duncani ja teiste vanematega,“ vastas Connor vaikselt, kui ta pärgamendi üles tõstis ja tagasi lauale aetas. „MacGregorid on Iaini surmast vaikinud, kuni pärija kohale määratakse. Nii suurte pingete ajal ja õhus oleva sõjaohu pärast rivaalitseva MacKenzie klanniga ei soovi nad end rünnaku alla seada. Täna õhtul ei saa me midagi teha, Jocelyn. Tule tagasi voodisse.“ Ta võttis naise käe ja põimis nende sõrmed kokku, tõmmates Jocelyni püsti.

Jocelyn lasi abikaasal end embusse võtta, tahtes kogu hingest Lilidhiga sama teha, aga taipas kiiresti, et mehe eesmärgil ei olnud suuremat pistmist kadunud lapse lohutamisega. Naine jäi hingetuks, kui Connor ta oma tugevatele kätele tõstis ja tagasi nende abieluvoodisse kandis. Jocelyn mõistis, et just mehe iha nagu ka katsed tõrjuda naise kurbust ja liigset huvi klanni otsuste vastu tekitasid ta intiimse tähelepanu. Jocelyn lubas seda samadel põhjustel.

Nüüd küsis ta veel kord oma viimase küsimuse, sest polnud rahul võimalusega, et mehed võiksid langetada kriitilise otsuse tema nõuandeta.

„Kas sa tood ta koju?“ Ta vaatas, kui paljud tunded peegeldusid mehe näol, kuid viimane, mis sinna püsima jäi, oli nõusolek. Nagu Jocelyn arvanudki oli.

„Jah. Ma ootasin vaid tema sõnumit.“

Jocelyn kummardus Connorile lähemale ja suudles ta suud. „Kas sa saatsid talle juba sõna?“ Connor tõmbas naise

lähemale, ümbritsedes teda oma jõu ja armastusega. Suudelnud Jocelyni laupa, toetas ta lõua naise pea peale.

„Sõnum MacGregorile läheb homme teele. Lilidh peaks nädala pärast kodus olema.“

„Ja mis sellega kaasneb?“ küsis Jocelyn.

See abielu oli korraldatud klannide ja pealikute, mitte lihtsalt mehe ja naise vahel. See oli olnud osa nende, isa- ja emade kihlveost leida lastele parimad kaaslased. Kuna see puudutas ta tüdruku, oli Jocelyn enamikust arutlustest kõrvale jäetud, välja arvatud ta eraviisilised vestlused Connoriga, mis paistsid alati nende kahe voodisse minekuga lõppevat. „Sa tead, mis sellega kaasneb. Mulle pole esitatud ühtegi küsimust seoses tema osalusega Iaini surmas, nii et MacGregorid on ilmselt leppinud sellega, kuidas kõik juhtus. Lilidhi kaasavara tagastatakse meile ja tulevased abielud sõlmitakse minu äranägemist mööda.“

Neid sõnu tahtiski Jocelyn kuulda. Lilidh naaseb koju oma perekonna juurde ja tema tulevane õnn on taas ta isa kätes, ühes soovitusetega Connori lähematelt sugulastelt ja nõuandjatelt... ja Jocelynil.

Kuna ta oli seda abielu heaks pidanud, ei saanud ta Connori valiku üle kurta. Mis iganes oli juhtunud – juhtunud Iaini ja Lilidhi vahel ja põhjustanud mehe surma –, nüüdseks oli kustunud igasugune võimalus, et see võiks tõestust leida.

Lohutamisega ühele poole saanud, tõstis Connor pea ja puudutas huultega Jocelyni suud. Vaid mõne hetkega lahvas nende vahel kirm ja Jocelyn andus sellele. Ta oli lootnud, et Lilidh leiab niisuguse kire ka oma abielust. Kuigi Iain oli vanem ja juba abielus olnud, oli ta paistnud lahke hingena ning tundus Lilidhit jumaldavat. Nende

kihlus ja abielu olid seda tõestanud ja Jocelynil polnud kahtlustki, et ta saab varsti lapselapsed.

Nüüd oli Iain surnud ja Lilidh koju tagasi tulemas.

Jocelyn uurib välja tõelised põhjused ja tegeliku olukorra, kui Lilidh tagasi on, ja nad saavad avameelselt rääkida. Lilidhi kiri küsis sellise juhatuse järgi, peaaegu anus seda, ja ta aitab oma tütart igal võimalikul viisil.

Kuid praegu nõudis abikaasa ta tähelepanu endale ja kui Mägede Koletis oma kaaslaste järgi hüüdis, vastas Jocelyn alati.

Alati.

Robert Matheson surus hambad kokku, kuni ta arvas need surve all purunevat. Midagi, ükskõik mida, mis takistaks tal oma viha ja pettumust välja näidata nii, nagu ta seda välja näidata tahtis. Ka rusikate kokku surumine ei aidanud ja ta ei saanud lõpuks lasta sel hullumeelsusel jätkuda.

„Vaikust!“ hüüdis ta enda ees olevatele näaklejatele. „MacLerie ründamine viib vaid meie hävinguni.“ Vaadates meestele järgemööda otsa, kohtas ta nende pilke ja taipas, et ei suuda mehi takistada. Kui ta ei saa neid peatada, peab ta nad viivitama panema. „Kui me kavatseme seda teha, peab meil plaan olema ja me peame end ette valmistama. Seda ei saa teha nii kiiresti, nagu te tahaksite.“ Või nii lihtsalt nagu nad arvasid.

Mathesoni klanni vanematekogu oli ta pärast isa surma pealikuks määranud, ent see oli olnud raske lahing. Tä nõbu Symon, isa vanema õe poeg, oli eelisjärjekorras ja sobis nõukogu sõjakamatele liikmetele. Robil, teisalt, olid selged teadmised MacLerie klanni jõust ja võimust ja võitlusvõimest, sest ta oli nende seas aastaid elanud.

Connor MacLerie kasupojana.

Rob oli viis aastat nende juures elanud, omandanud oma võitlusoskused nende parimatelt sõdalastelt, õppinud lahingustrateegiaid nende taktikutelt ja lahingute ärahoidmist nende läbirääkijalt. Nüüd polnud tal mingit kavatsust tormata võitlusse klanniga, keda ta ei suuda lüüa. Või veel hullem, klanniga, kes nad hävitaks ega jätaks ühtegi puutükki või kivi nende valdustes alles. Kuigi, kuulates, kuidas mõned nõukogu liikmed soigusid jätkuvalt kõigist põhjustest, miks nad peaksid võitlema, ja ka neid, kes ei teadnud midagi ja mõistsid veel vähem, hakkas ta mõtlema, et peaks laskma neil kõigil ette valmistamata lahingusse söösta.

Siiski, kaasasündinud lojaalsus pere ja sugulaste vastu ei lasknud tal kaaslasi sellisele teole kihutada. Heites pilgu teisele nõole Dougalile, sellele, kes ei soovinud pealikuks saada, ootas Rob, et ainus mõistlik inimene avaldaks arvamust ja toetaks ta plaani. Dougal tegi seda ja kuigi need, kes sõda pooldasid, ei jäänud päris vaikseks, pani see neid siiski kuulama.

„Robbiel on õigus,“ hüüdis Dougal nende tähelepanu püüdes. „Sellise klanni vastu astumisega kiirustamine lõpeb meie kõigi surmaga.“ Mõned torisesid selle avalduse peale, kuid teised vaikisid ja ootasid, mis tal öelda on. „Las *pealik* uurib seda ja teeb vajalikud plaanid. Kuulake ta ära, kui ta seda teeb, sest mitte keegi ei tunne MacLeriesid nii hästi kui tema. Kui neil leidub mõni nõrkus, siis Rob leiab selle.“ Ta hääl helises vaikuses, ent Rob ei teadnud, kas teda toetada või kägistada.

Parim viis MacLeried lüüa? Mägede Koletist?

Seda polnud.

Connori silmis on juba Robi senised tegevused kindlasti nendevahelise sideme reetmine. Ründamine tähendab

daks Robi ja ülejäänud Mathesonide jaoks vaid surmaotsust. Connori ainus nõrkus olid tema lapsed, aga muus osas oli ta halastamatu, nii vaenlaste välja juurimisel kui reeturlusega tegelemisel. Nõukogu korraldusel Connoriga sidemete murdmine ja MacKenziede keelitamine oli olnud raskeim asi, mida ta oli kunagi pidanud tegema. Ta ei kahelnudki, et peab selle eest rängalt maksma.

Dougal lõpetas ja astus tagasi, lubades Robil poodiumi keskele liikuda, kuni mehed veel rahulikud olid.

„Ma olen juba teavet kogunud,“ ütles ta. „Isegi praegu olen ma saatnud sõnumitoojad nende nõrkusi ja haavatavusi välja selgitama. Mõne päeva või kõige rohkem nädala pärast me kohtume ja teeme plaane.“

Ta lasi mehed oma kõige käskivama käeviipega vabaks, lootes, et nad kuuletuvad – ja nad tegid seda. Kõik peale Dougali jätsid ta rahule. Rob läks laua juurde tagasi ja täitis oma karika õllega. Kui ta end ringi keeras, oli Dougal paigale jäänud. Ta valas veel ühe karika täis ja ulatas selle nõole, sellele, kes ei soovinud pealikuks saada.

„Sa kõlasid veenvalt, Rob,“ ütles Dougal. Ta jõi paar sõõmu ja pühkis siis käsivarrega suud. „Kas sul on plaan?“

„Peale selle, et palun kõigevägevamalt uputust?“

„Sul oli see pilk silmis,“ ütles Dougal naerdes. „Sa ei suudaks iial bluffida.“ Dougal kohtas Robi pilku ja kogu ta lustakus kadus. „Mida sa kavatsed teha?“

„Rohkem aega võita,“ ütles Rob. „Ma ei suuda aru saada, miks nad MacLeriesid rünnata tahavad. Ole nüüd – ma ei saa olla ainus, kes nende tugevust teab?“

Rob jõi isukalt, jälgides, kuidas teenijad saalis õhtueinet valmistasid. See saal ei olnud nii suur ega nii hästi sisustatud kui Lairig Dubhis, aga see oli tema oma. Ta oli andnud vande,

et kaitseb oma perekonda, ja kui ta peab seda nende endi eest tegema, siis las olla nii. Siin toimus midagi enamat, ta võis seda tunda, aga ei näinud seda ega jõudnud tõelise põhjuseni, miks mõned klanni liikmed tahtsid MacKenziidega liituda ja kõik minevikusidemed MacLeriedega murda. Selle mõistmine oli elulise tähtsusega.

„Kuidas ma aidata saan?“ küsis Dougal ja pani tühjaks joodud karika lauale.

Nad jälgisid mõlemad, kuidas nägus teenija neile lähenes ning võttis karika ja kannu, et seda täita. Dougal oli vallaline ja üks ilusamaid ta nõbude hulgas. Elyn naeratas neile ja jalutas end õõtsutades eemale, kurvikad puusad liikumas rütmis, mis pidi võrgutama ja tähelepanu köitma. Möödus hetk või kaks, enne kui mehed taas end kogusid ja teema juurde naasid.

„Nagu ma ütlesin, kuidas ma aidata saan?“ kordas Dougal.

Rob vaatas oma lähimale sõbrale otsa ja otsustas, et peab kedagi selles asjas usaldama, enne kui kõik kontrolli alt väljub. Lähemale astudes tasandas ta oma häält.

„Keegi on selle enda südameasjaks võtnud, et MacLeriedest meie vaenlased teha. Kuigi nad pole MacKenziide sõbrad ega vaenlased, on mõlemad vältinud teineteise ettevõtmisi ja valdusi. See tahtlik tagantkihutamine pole kummagi huvides ja me ei saa endale praegu millegi niisuguse keskele sattumist lubada.“ Ta vaikis hetkeks, et vaadata, kes nende lähedal on. Kui ta kedagi ei näinud, ütles ta: „Ma kahtlustan, et see on mu nõbu Symon, kuid tõenditeta ei saa ma kedagi süüdistada.“

Dougal vaatas teda uurivalt ja noogutas siis. „Ma vaatan, mida ma teha saan.“

Rob patsutas teda õlale. „Ma jään sulle võlgu.“